

[Arnth Jensen.]

kun har været gældende fra 1946, må bibeholdes, og vi må fremhæve, at de fremkom som resultat af en overenskomst mellem alle partier. Jeg har nok set, at der står i bemærkningerne, at en amtsskolekonsulent ikke så let kan komme i misforhold til befolkningen som f. eks. en lærer, og at der derfor ikke er grund til at opretholde en afskedigelsesparagraf. Det er jeg nu ikke sikker på. Det er ikke godt at vide, om ikke også en amtsskolekonsulent kan komme i et sådant forhold til befolkningen, at man ikke ønsker at beholde ham. Jeg gad vidst, om ikke den højtærede minister netop i disse dage har en følelse af, at noget af den slags kan komme frem, og så kunne det måske være heldigt, at der var en noget lettere adgang til at ordne en sådan sag.

Jeg kommer så til § 25, der omhandler de såkaldte skolepsykologer. Således som denne paragraf er affattet, nærer mit parti stor betænkelighed ved at gå med til den. Vi erkender, at spørgsmålet om særundervisning for visse børn i skolerne er brændende og uhyre vigtigt, og vi er også rede at yde vor medvirken til, at der skabes mulighed for, at dette spørgsmål kan tages op og løses på den mest hensigtsmæssige måde, men vi er betænkelige ved, at der efter forslaget gives et almindeligt påbud til skoledirektionen om at oprette sådanne stillinger. Det er i hvert fald et punkt, som vi ikke på forhånd kan tiltræde, og som vi ønsker forhandling om i udvalget.

Forøvrigt mener jeg, at der er en uoverensstemmelse mellem bestemmelsen i § 25, stk. 5, og bestemmelsen i § 31, stk. 1, 2). Såvidt jeg erindrer, foreslog hele kommissionen, at udgifterne til disse skolepsykologer skulle afholdes af statskassen alene. Nu foreslår ministeren i § 25, stk. 5, at udgifterne skal afholdes af skolefonden, således at statskassen refunderer halvdelen, men slår vi så om på § 31, stk. 1, 2), står der:

„De med honoraret til konsulenten for særundervisningen og dennes undervisning forbundne udgifter; disse udgifter, der skal godkendes af undervisningsministeren, refunderes fuldtud af statskassen.“

Begge dele kan vist ikke være rigtige. Jeg må derfor bede ministeren om at oplyse om, hvad der er det rigtige, selv om jeg nok har en anelse om, hvad meningen er.

Til afsnittet om folkeskolens indre styrelse har jeg intet at bemærke, og jeg skal da gå over til kapitel 4, kaldelse og afskedigelse. Også her kan vi tiltræde forslaget, også ændringen om afskedigelse uden ansøgning;

således som det er udtrykt i § 42. Vi er tilfredse med, at der kan rejses sag, når det med tre fjerdedel majoritet i skolekommissionen eller skolenævnet indstilles til kommunalbestyrelsen og kommunalbestyrelsen derefter, ligeledes med tre fjerdedel majoritet, vedtager at fremme sagen. Vi indrømmer, at med hensyn til sagers videreførelse har det været noget, der haltede lidt i den nuværende ordning, bl. a. dette, at der i det udvalg, der skulle dømme i sagen, i virkeligheden var en repræsentant for, om jeg så må sige, den anklagende myndighed. Dette er blevet stærkt kritiseret fra lærerside, og jeg må indrømme, at jeg finder det berettiget. Derfor vil jeg gerne slutte mig til den ordning, som er foreslået, hvorefter dette udvalg kommer til at bestå af amtmanden, et medlem udnævnt af ministeriet og et medlem valgt af amtsrådet for dets funktionstid i eller udenfor dets midte. Jeg tror, at der her er fundet en løsning, der er så neutral som vel muligt.

Jeg kan også være med til at frafalde det såkaldte prøveår. Jeg indrømmer, at jeg i sin tid selv var med til at stille forslag herom. Jeg havde vel også andel i, at det blev gennemført, men efter at foranstaltningen er prøvet i praksis, vil jeg ærligt og redeligt indrømme, at den ikke har svaret til hensigten. Den har nemlig ikke ført til en forbedring af forholdene, men har tværtimod været en ulidelig prøvelse for de lærere og for den skolekreds, som har været ude for dette prøveår. Jeg er desuden ganske overbevist om, at hvis det udvalg, som nu skal undersøge forholdet, kommer til den erkendelse, at man i og for sig ikke kan lægge så megen skyld på læreren, men at dennes forbliven i embedet dog aldrig nogensinde vil kunne give det forhold, der bør være mellem en lærer og en skolekreds, vil det benytte sig af retten til at give en sådan lærer ventepenge. Samtidig med at han får den afgørelse, får han egentlig også et bevis overfor omverdenen på, at man vel må indrømme, at på det sted, hvor han er nu, er hans gerning ikke lykkedes, men der er ikke noget til hinder for, at han kan gøre udmærket fyldest på et andet sted, blandt en anden befolkning. Derfor nærer jeg ikke betænkelighed ved den foreslåede ændring af denne paragraf og anbefaler den.

Der står i lovforslaget, at man både til skolekommissionen og til skoledirektionen kan vælge medlemmer såvel indenfor som udenfor amtsskolekredsene. Jeg er ikke sikker på — dette er min personlige mening —, om man ikke kunne tilføre både